

ישראל מעורבת עד מעל לראש במה שמתרחש עכשיו בין צידון וגיזין — איך תצא מזה?

מי ומי במייה-מייה

רינונים נולדו עוד לפני שצה"ל נסוג מצידון. תחילה פשטו בלי בנו, משם עברו לרחבי העולם, ומשם הגיעו גם לישראל. ישראל כך נאמר, נוקמת שיטה פשוטה כדי להגן על גבולה הצפוני מפני התקפות אפשריות. היא מסכסכת בין

"להרוג אותם!" אומר אחד הזקנים בכיכר המרכזית של מייה-מייה. תמונה זו צולמה לפני שנתיים וחצי, כאשר ביקר צוות העולם הזה בכפר הנוצרי, במרומי גיבעה

המשקיפה על הנוף הנהדר של מיפרץ צידון. אחרי שאנשי מייה-מייה הרסו את מחנה הפליטים הסמוך, מרחק של כמה עשרות מטרים ממרכז העיירה, הם הודיעו בפה מלא שיש להשמיד גם את המחנה השני.

הגרולה. באחד הלילות הם פשטו על מחנה הפליטים שבי ראש הגיבעה, הציתוהו וגירשו תוך דקות את כל תושביו באויר מירצח. גברים, נשים וילדים נפו מערבת, אל המחנה שבי מורד הגיבעה. טרקטורים, שי הרבנו מראש, הרסו את כל הי מיבנים, עד שלא נותרו אלא עיייהרבות.

המחנות אל תוך העיר צידון. אך ג'ע'ג' לא הצליח להשתלט על המחנות. קרה ההיפך: המיליציות המוסלמיות, בתמיכת הכוחות הפלסטיניים שקמו לתחיה

יתכן שהדבר היה מסתיים בטבח רבתי ובהשמדת המחנה השני, אלמלא התערב צה"ל בעוד מועד. הקצינים הישראליים הנרעשים, שזועזעו ממר אה עיניהם, מסרו לנוצרים אולטימטום: להפסיק מייד, או להסתכן בהתערבות צבאית של צה"ל.

משרתי הפלאנגות בעיתוני ישראל הצטרפו לזעקתהחמס בשם הנוצרים המיסכנים. (ראה עמוד 4)

כך הוקפא המצב. המחנה בראש הגיבעה נותר הרוס, תושביוילשעבר הצטופפו עם שאר הפלסטינים במחנה שבמורדההר. היה ברור כי זוהי הפסקת-אש זמנית, עד להסתלקות צה"ל. עיתוי נאים ישראליים שביקרו בעיירה מיה

כל זה לא נולד בחלל ריק. יש למאבקים אלה היסטוריה ארוכה. לשם כך די להזכיר את מאורעות העיירה מייה-מייה שהוזכרה השבוע פע"מ רבות.

מיה מיה (ליתר דיוק: מיה-זמיה) היא עיירה נוצרית בראש גיבעה, המשקיפה על צידון. הנוף נהדר. אחרי מלחמת 1948 קם בשולי העיירה מחנה פליטים פלסטיניים, חלקו בשולי העיירה ממש, בראש הגיבעה, וחלקו במורד הגיבעה. כמו בכל מקום, ררו הלבנונים כפלסטינים, שהוחזקו ככנייארם ממדרגה שניה, כלי זכויות אזרחיות. אחרי פרוץ מלחמת האזרחים, גברה השינאה בין הנוצרים והפי לסטינים. קירבתם הגיאוגראפית במקום זה — ממש מטרים מעטים מפרידים בין כיכר העיירה ובין מחנה הפליטים — הגבירה שינאה זו. כאשר שלש צה"ל ללבנון, הבינו הנוצרים כי באה שעתם

מסע הניצחון שני צעירים נוצריים רוכי במייה-מייה הכביש הנירד ממייה בוססת ובין מחנה הפליטים הפלסטינים. בתצלום

נראות מימין הריסות מחנה הפליטים, שהושמד על-ידי הנוצרים בטרקטורים, אחרי שנשרף. משמאל: הבתים הנאים של העיירה הנוצרית. מיה-מייה שימשה השבוע שדה-קרב בין הנוצרים והמוסלמים.

העדות והמיליציות השונות, כדי שיעסיקו זו את זו. השבוע חזר על כך המנהיג השיעי, נביה ברי, בפה מלא. מה שקורה בצידון, טען, הוא פרי של מדימה ישראלית.

כמו ב-1976 במרכז לבנון, התקפלו הפלאנגות מייד כאשר עמדו במיבחה אמיתי. חלק מאנשי ג'ע'ג' הסתלקו דרך הים, האחרים נסו מיוזרחה, לעבר גיזין, שם הותר צה"ל אחריו את כוחות צה"ל. כפרים נוצריים ננטשו כבהלה ונכבשו בידי השיעים, הסונים והפי לסטינים הוועמים, ששרפו בתים. היתה זאת נקמה על הפגזת מחנות הפליטים בידי הנוצרים.

השיטה שבטירוף מיה קרה באמת בצידון? למראית-עין זהו טירוף של רצח הדרי, הצתה ושוד, כשהכל לוחמים ככולם, בלי הגיון וסדר. זהו טירוף — אך יש שיטה בטירוף הזה. מאורעות צידון משחזרים, בדיוקנות מוזרה, את מולחמת-האזרחים הלבנוני-נה של 1975 והלאה. זוהי מהדורה שניה בזעיר-אנפין — וגם דמיון זה אומר דרשני.

הכרעה של מיה-מייה

נוצרים זעקו חמס, טענו שי טובחים בהם. תבעו התערבות ישראליה. האפיפור, שלא אמר מילה כאשר הופגזו מחנות הפליטים, ביקש לשים קץ לקרבות כדי להציל את ה

שיחזור המאורעות: מייד עם נסיגת צה"ל מצידון, נערכה בה הפגנת-כוח פרועה של שיעים קנאים מן הצפון. הם באו, עשו מהמהירבתי והסתלקו. לאחר-מכן עלו על צידון, הכוחות הלבנוניים של סמיר ג'ע'ג' מצפון.

על החורבות שתי נשים פלסטיניות העזו להסתכן חזרה אל חפצים אישיים בין עיי המפולת. הנשים קיללו את הנוצרים, שגרמו לאסונם, ושינאתם התהומית גרמה השבוע למסע-הנקם של המוסלמים.